

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Δέν ελγα προφθάσειδ-
μος νά καθήσω κοντά
στη Μίνα,
διαν και πάλιν
άντηχησε τό σκληρό
έκείνο γέλιο,
άπό τās έ-
πάλξεις του
πύργου. Οί
λύκοι άπήν-
τησαν σ' αὐ-
τό μ' ένα γε-
νικό ούρλια-
χτό και προ-
χώρησαν.

Οί πιό
μεγάλοι άπό
αυτοίς πηδή-
σαν θορα-
λέα μέσα
στην αύλή
και στάθη-
καν άπότομα
κυτάζοντας τόν
αέρα.

μος και μυρίζοντας τόν
αέρα.

Τά άλογα χλιμίντρι-
ζαν φοβισμένα, παραπο-
νευτικά χτυπούσαν δυνα-
τά τή γη μέ τά πέταλά
τους, προσπαθούσαν νά
πάσουν τά σκοινιά και
νά φύγουν.

Τό χλιμίντρισμα αὐτό έξηρέθισε τούς λύκους. Έκει πίσω ύπη-
ρχε τροφή γι' αὐτούς, άλλα έδίστασαν νά προχωρήσουν. 'Ο φόβος
τῆς φωτιάς τούς κρατούσε σ' άπόστασι.

Δέν θά λημονήσω ποτέ τό κύτταγμά τους μέ τά σπιθοβόλα
μάτια τους.

Μās κύτταξαν παράξενα, άγρια, μοχθήρά. Πόσοι ἦσαν δέν έξέρω
νά πώ. Στήν αύλή ελγαν μπει περι τους τριάντα, οί πιό σωματώ-
δεις και τομιοροί. Πίσω τους όμως ακολουθοῦσε όλόκληρη άγέλη,
κοπάδι όλόκληρο.

Οί μπροστινοί δέν τολμούσαν νά προχωρήσουν. Τούς έσπρω-
χαν όμως φαίνεται εκείνοι που συνοστίζονταν όπισω των και άνάγκ-
κασαν γιά μιá στιγμή νά ρθουν κοντήερά μας. Μās έδειχναν τά
σουβλερά τους δόντια και άνοιγαν πειναλέα τίς μασέλες τους.

Φοβισμένη ἡ κ. Μίνα μού έσφιξε τό χέρι.

— Θά πηδήσουν επάνω μας! Ψιθύρισε έντρομη.

Πραγματικώς διατρέχαμε τόν κίνδυνο αὐτό, γιати τό κοπάδι
ἦταν μεγάλο, συνθεάτο διαρκώς πρὸς τό μέρος μας και μās περι-
έκλειε άπό παντού.

Ἦτο πλέον καιρός δράσεως.

Άρπαξα ένα άναμένο χονδρό ξύλο και τό έτίναξα έναντιόν τῆς
πρώτης σειράς τῶν λύκων.

Ένα άγριο ούρλιαχτό άκούστηκε τότε και όλόκληρη άγέλη
τραβήχτηκε πρὸς τά πίσω έντρομη.

Συγχρόνος δέν έχασα καιρό. Τράβηξα τό περιστροφό μου και
προβόδισα χωρίς νά σκοπεύσω. Ἦ σφαιρα μου δέν πήγε χαμένη.

Χτύπησα κάποιον σωματώδη λύκο, μέ πυρο τείχοςμα, άγριο και
τρομερό και τόν έξάπλωσε κάτω.

Συνέβη τότε ότι έπερίμενα. Οί άλλοι λύκοι ορίχτηκαν στον τρα-
ματία και τόν κατακοιμάτισαν. Έγινε γύρω του μιá άγρια πάλη,
πάλη πεινασμένων θηριών, τά όποια έξηρέθισε ἡ πείνα και ἡ δίψα
τόν αίματος.

Άρκοῦσαν όμως ένας λύκος σ' ένα κοπάδι άτέλειωτο; Διαρκώς
έφταναν άπό τό δάσος και νέοι άπό αὐτούς, ελγαν πλημμυρίζει όλό-
κληρο δέν πρὸ του πύργου χώρον.

— Δέν έδρεπε νά πυροβολήσετε, μου ελπεν ἡ κ. Μίνα.

— Έχετε δικηο, τίςελπα. Έμύριαν αίμα, τούς άνοιξα τήν
όρεξη και θά γίνουν τώρα πιό επιθετικοί, πιό θρασείς...

Ταντοχρόνος άκούσαμε ψιλά στον πύργο κάποιον ύποπτο θρό-
σημα, όμοιο μ' εκείνο που κάμνει τό μεταξίνο φόρημα, ένα γρήγορο
και φρυγαλέο φρονό φρονό.

— Κατεβαίνου! ελπεν ἡ κ. Μίνα κ' έκλεισε τά μάτια της.

Έκνταξα ψιλά, άλλα δέν δέκνηνα τίποτε μέσα στο σκοτάδι.

Έξασαν όμως στο βάθος τῆς αύλῆς άντικρουσα κάτι νά κινείται,
κάτι νά πλησιάζη, απαράλλαχτο σαν γυναικεία αιουδέτα.

Ἦσαν ἡ αδελφές του κόρητος;

Τά άλογα ποδοκροτούσαν λυσσοσμένα, οί λύκοι ξαναγύριζαν μέ

έκκοιφαντικά ούρλιαχτά...

Έπέταξε ένα δεύτερο άναμένο δαυλό.

Στό φωτεινό τόσο που διέγραψε πριν πέσει μεταξίον τῶν λύκων,
δέκνηνα τρεις γυναικες, τρεις κυρίες όπεροχόου έμορφάς, αθήςες,
όνειρωδεις, νά στέκονται στο άλλο άκρο τῆς αύλῆς.

Ένοιουσα μιá άνατριχίλα.

Ἦσαν αὐτές!...

Έξασαν μιá βροντή έκαμε τόν γέμικο μεσαιωνικό πύργο νά άν-
τιβοήσῃ και νά σεισθῆ όλόκληρος. Έταράχθημεν. Δέν ελγαν εν-
τιληφθῆ ότι εν τῷ μεταξύ ελγε συννεφιασε ό ουρανός.

— Άν βρέξη τήν έχομε άσχημα, ελπα.

Συνεχώς άστραπέε εφώτιζαν γύρω μας τούς έτοιμοόροπους τοίχους,
οί λύκοι ούρλιαζαν άπαισία, μέ δέν τολμούσαν νά πλησιάσουν...

Γιά μιá στιγμή ἡ τρεις λευκές αιουδέτες τῶν αδελφῶν του
κόρητος χάθηκαν, σαν νά διαλύθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Ἦ κ. Μίνα ἦταν τρομερά άγρη. Ἦ άστραπέε και ἡ βροντές
ελγαν σταματησί τῶρα Ἦσαν περασμένα μεάνυχτα και μιá γα-
λήνη, μιá μαύρη και έρεβόδης γαλήνη, ελγαν άπλωθῆ γύρω.

Τό κρὸ ελγε πέσει.

— Θά βρέξη, ψιθύρισε ἡ κ. Μίνα.

— Όχι, τῆς ελπα. Θά χιονισῃ. Στά ύψηλά αὐτά μέρη τό χιόνι
ελνε κάτι πολυ συνθησιμένο...

Πραγματικώς λεπτές νιφάδες χιονιοῦ άρχισαν νά πέφτουν. Σιγά
σιγά επύκνωναν, εγίνοντο πιό μεγάλες, έθαβαν κάτω άπό τό λευκό
τους σάβανο τά πάντα...

Και οί λύκοι, οί λύκοι ούρλιαζαν διαρκώς.

Ελδα τήν κ. Μίνα νά γονατίζη και νά προσεύχεται. Έννοσια
άμέσως τόν λόγον γιά τόν όποιον τό έκαμε αὐτό. Άν αὐτί χιονιοῦ
έπεφε βροχή, θά μās έσβανε τήν φωτιά και οί λύκοι δέν θάφηναν
άπό ἡμās οὔτε ίχνος!

Εδύγχως ελγαν μαζέψει άρκετά ξύλα και διατηρούσαμε τῆ φω-
τιά μας καλά...

Ἦχολοῦμην άκριβῶς σ' αὐτή τῆ δουλειά διαν πρόσεξα ότι ἡ κ.
Μίνα ελγε προσηλωμένο τό βλέμμα τῆς ψιλά, πρὸς τό χιόνι που
έπεφε πυκνό.

— Τί κυτάζετε; τήν ρώτησα, μέ δέν μούδωσε άπάντησι.

Κύτταζε τότε ψιλά, πρὸς τήν διεύθυνση του βλέματός της και
δέκνηνα κάτι παραόδοσο. Ἦ νιφάδες του χιονιοῦ στριφογυρίζαν
παράξενα κ' άρχισαν νά πέρουν σχήμα άνθρωπῶνων σωμα-
των.

Συνέβαινε άκριβῶς ότι μέ τό φῶς του φεγγαριοῦ και τήν όμίχλη
άλλοτε, απαράλλαχτα όπως τά διηγείτο ό Ἰωνάθαν στο ἡμερολό-
γιό του.

Ἦσαν πάλιν Εκείνες, ἡ αδελφές του κόρητος!

Σιγά-σιγά ἡ αιουδέτες τῶν διαγράψαν καθαρά άνάμεσα στο
χιόνι ποίεφατε. Τώρα ελγαν στοθεῖ πιό κοντά μας και τίς έβλεπα
καθαρά. Ἦσαν λιγυρές, έμμορφες, μέ γοητευτικά, μέ και σκληρά
μάτια, μέ φιλήθανα κατακόκκινα χείλη, μέ δόντια σουβλερά και κά-
τασπρα...

Δέν έξριζαν οὔτε μιá ματιά σε μένα. Κυτάζαν τήν κ. Μίνα και
τῆς χαμογελοῦσαν μέ μιá σατανική γλυκίτητα.

Ἦ κ. Μίνα έμενε βουβῆ, άφηρημένη, τελείως προσηλωμένη σ'
αὐτές.

Κι' αὐτές γελοῦσαν, γελοῦσαν πάντα, και έγενεφαι ἡ μιá στην
άλλη και έδειχναν τήν κ. Μίνα και φωνές κρυστάλλινες, γλυκές, μιá
κ' άνατριχιαστικές έβγαιναν άπό τά χείλη τους.

Έπειτα προχώρησαν μερικά βήματα άκόμη και ἡ τρεις μαζί
καί στάθηκαν άκριβῶς άπάναντι τῆς Μίνας, έξω άπό τόν κύκλο που
ελγα κάμει, τήν κύτταζαν μέ τό ίδιο πάντα χαμόγελο στα χείλη
και τίς ελγαν μέ τήν ανσταλλίτη φωνή τους:

— Άδελφῆ!... Άδελφῆ!... Έλα μαζί μας! Έλα! Έλα!...

Τήν στιγμή αὐτή όμοιοῦ πῶς φοβήθηκα, πάγως τόν αιμα
μου Ἦ φοβήθηκα γιά τήν κ. Μίνα. Μολυσμένη καθῶς ἦταν άπ' τόν
κόρητα μοροῦσε νά σηκωθῆ και γιά τίς ακολουθῆθῃ. Έγερσια
πρὸς τό μέρος της, τήν κύτταξα και ἡ καρδιά μου ἦτοχασε κάπως.

Ἦ κ. Μίνα δέν ἦταν, εὐτυχῶς, έντελῶς δικῆ τους. Στο πρόσωπό
τῆς γεωγραφίζονταν ἡ βδελυγμία, ἡ απέχθεια και ό τρόμος...

Τότε άρπαξα ένα άναμένο ξύλο, έπήρα και ένα κομματι άγιοῦ
ύρτου, και προχώρησα πρὸς τά τρία αὐτά φαντάσματα μέ θάρρος.

(Άκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !..

Άπό του μεταπροσεχούς φύλλου αρχίζει τό νέον μυθιστόρημα
του Μιράμ Στούκερ του συγγραφέως του «Καπετάν Βρυκόλακας»

— || «Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ» || —

Θά σās γοητεσίω, θά σās συναρπασίω, θά σās δώση τās άνα-
τερχιάσεις του τρόμου, θά σās κάμη νά περμάνετε κάθε έβρομάδα
του «Μπουκέτο» μέ άσυγκράτητη, μέ τρελλή άνυμνευτική.